

Anmeldt af: Peter Olesen

"Underfulde drømme
Åh, hvor var de skønne
Der er intet så fedt
som romantik"

Kim Larsen og Kjukken er på gaden med deres sjette udspil siden debutalbummet i 1996. "7-9-13" er titlen på det 14 numre lange album.

Det er som om, at gavflaben - som det meste af sit liv har slidt fodsåler på den københavnske stenbro - ved mødet med Odense og fru Liselotte har mærket eventyret og poesiens saliggørende duft i H.C Andersens fødeby.

Tillige er det måske alderen, der er begyndt at trykke hos den nu 58-årige Larsen, og måske er det turen ned ad skumringens vej, der med stor eftertænksomhed beskrives i de afdæmpede og lyriske perler; "Sjølund", "Romantik", "Sommerregn" og "Lidt endnu". På skumringens vej flyder sprutten ikke længere i stride strømme og det vrirler ikke længere med friske chicks. I stedet gøres op med, om man indtil videre har fået set det, man ville. Tid til eftertanke som i "Romantik": */Og den første kærlighed/ misbrugt og trampet ned/ som en bly viol/ i Søren Ryges blomsterbed/...* Taknemmelighed over de øjeblikke, over nuet, hvor man er. Sammen med dem man elsker, og hvor man er kommet til et punkt i livet, hvor man ved, hvad man har at give, som i "Lidt endnu": */Bliv her lidt endnu /bare lidt endnu/hvorfor skal du partout/hele byen rundt/ på et halvt sekund/jeg har jo det du skal bruge/*

Hvor denne eftertanke, denne dybsindighed, dog klæder Larsen umådeligt meget! Disse sange fremstår uendeligt besnærende og inciterende, som ikke set i lang tid! Dreng og lømmel er han ikke længere - og han vedstår sig det i "Sommerregn", hvor han møder sig selv som dreng under en travetur som voksen: */Jeg sagde kom tilbage til mig/Alligevel så løb han sin vej/...*

Mange ynder at kalde Larsen for et sentimentalt fjols, en håbløs romantiker, en øgle, et levn i denne højteknologiserede, hastige og fremadskuende epoke, vi befinder os i. Selv ser han ikke noget galt i at skue tilbage, og fremhæve nogle af de værdier der dengang var og som ikke længere er mere, men som (måske) er nødvendige at trække på for at kunne holde fast på sig selv. I en stormfyldt og forblæst tid som denne. For i banal forstand er det at glemme sin fortid ifølge Larsen: - *"det samme som at have været ude og drikke bajere en aften og vågne op den næste morgen uden at kunne huske, hvad der skete".*

De sande værdier findes ikke absolut i individualitetens og i det kunstiges skær, men trives langt bedre i fællesskabets ånd. Der, hvor man lever livet i dets rene form og ikke: */Hvis livskvalitet det er noget man kan få/ på tilbud en gang om måneden/ pænt pakket ind og med byttemærker på/ som det hedder sig i "Junglen", hvor det surrogativ, vi eftersigende skulle hengive os til, får flere kommentarer med på vejen: /Hvis det er sandt hvad de siger/ at man lever til man dør/ i så og så mange minutter/ hvad nytter det så at man sidder og gør/ foran en skide computer/ ...*

Selvom Hr. Larsen formentlig til sig selv vil sige; "Vogt Dem for efterligninger", kan jeg ikke lade være med at komme til at tænke på "Mig og Molly" (fra "Forklædt Som Voksen", red), når jeg hører "Det Summer". Den swinger! For dølen - den svinger... Det rykker helt ud i træbenet og gør, tror jeg, at man sammen - og hver for sig - af uhæmmet glæde får lyst til at kaste sig ud i den vildeste dans!

Lyt til den kæk- og frækhed hvormed ordene summer ud af munden på Larsen og vogt dig for den eminente rappe basgang, det er simpelthen noget af det fedeste basspil, jeg i Larsen-regi har hørt i meget lang tid!

Og jeg, som ellers i starten af dette, det skrevne, har gjort Larsen til en fuldblodsromantiker, må lige her trække mine ord tilbage. Men gør det noget? - På ingen måde! Den indgroede gavflab, der alligevel ikke (og nok aldrig) kan stækkes og kommer her i minutter til orde og giver sit besyv med om: */Mosekonen brygger/for det rager hende en skid/at lille mor hun går derhjemme/ og venter på bid/* Noget af det samme beat findes i sangene "Sømand Ombord", "Kom Tog" og "Uma Na Na".

Musikalsk set trækker "7-9-13" tråde tilbage til "Luft Under Vingerne" fra 1998, som er Larsen og Kjukken' s seneste dansksprogede udspil med egne sange. Det er tydeligt, at der lagt meget vægt på det melodiske og de musikalske nuancer, og det er bestemt lykkes til fulde! - Og er samtidig utrolig lyksaliggørende! Der er ikke nogen tvivl om, at Larsen virkelig har at gøre med nogle kompetente musikere i guitaristen Karsten Skovgaard, trommeslageren Jesper Rosenquist og ikke mindst den vikarierende bassist, Jesper Haugaard. Uden at forklejne gamle Larsen-bassister som f.eks. Henning Pold og det hidtidige Kjukkenmedlem, Bo Gryholt, så er Jesper Haugaards viriositet som bassist et enormt plus! Bassen fylder - på den fede måde - meget mere end tidligere set...